

Magyar Táltos Rend

(MESE húsz TÍZeN t)

Magyar szó MAG(Y)IA ÁRIA

TARTALOMJEGYZÉK

El szó	3.
Magyar Táltos Rend (Beugró)	4.
Róla	7.
Itt az id ...	11.
Mese a táltosság – ró	17.
Mese az elmepaizs-rú, mög a kristályhegyr	23.
Mese a Jan-csi-ár-ról is	37.
Mese a nevenincs táltosok-r -ró-rá kik Magyar táltosok szeretnének lenni ...	46.
Mese Nimród pajzsárú	50
Mese az új MAGYAR TÁLTOS FOG-AD-ALOM – ró	57.
Nem azon van a hangsúly ...	60.
A nemes-ed- és a nemes-telen-ed	62.
A nemes, ki nem esztelened	64.
Mese a királyról, kit vaj-ként lehetett k-enni	68.

El szó

- A szerz toll az eleire -

Eme mese ékek és szó mag áriák szójének :

A kápát körök – r – ró – rá
a kristályhegy-ró, mi királyhögy is löhöt

Így há regéljünk há

A MATT – os koronás –rú-na-ró
A szentesen körösz – t
A vaj-ként kenhet
Eteleközín ÁT
A vadász-tó agyá-tóvéd
esze-közeikben keresztül.

Me ha z kön végig
gyüvünk, mögyünk
olyan Alap-okon ülünk
mög állunk mög
mit a kristályhegybé
látogató megrészeg .

Az annyira gyönyör .

A laptó a csúcs – iga. Á.

A szerz :

Keltezett: 2016. 04. 23.

g.A.B. von Bowsky:

Magyar Táltos Rend

(Be - ugró szöveg – e – ééé – ííí.

Meg röviden a jelr is ám. De
csak kicsiben, hogy érthet legyen
annak hegye, s ne mondhassa más
erre, hogy egy-aszonygya bár-ki ó és e,
kit (?) feszít az új éji(holdas) vagy égi(napos) idege :
„A magyarok nyilaitól ments meg uram minket.”
Me úgy-ann o az kett nek néz bár ki, de: EGY,
s legyen ez itten t is meg nemis: nyíl-t-itok.)

Ki hiszi, ki nemez, egy mese old – ali,
s a rend-ben vannak az írott dolgai.

Ez nem a való, minthogy ilyen rend a
valóban is nem is létezik, ez meg tetézik.

Mert ha valóban létezne, akkor
meséit ki hinné nem-te-lenn-ék,
ott, hol csak a kép-zel-et
az úr. Az Úr (a) k-o-(á)-n. Heee.
Meg hééé. No azéé. Me mé ne is?
Van vagy me mené, vagy hogyis?

Nyomatékosítva:

ez a csoport- s-ulás
se nem se vallás,
se nem se szekta,
se nem se rend-,
de szere sem annak,
mit itt olvasítva se nem se keresel.
Így a magyar nyelv helyesen
írodott szabályít se itt keresgél-d-e
itt, húsz tizenötbe, s utána se,
mi majd következik be ha igaz.

MAGYART, S ANNAK NYELVÍT
NE INNEN OK-KUL-D SE TE SE TI
mer ben setén suta vagy bak mi fitty!
Annak si is-kolában van helye, mén
há rőt is ott vadászott komoly dolgokat,
csak onnan vehetsz, l hetsz ki n-AGY-okat!!

is csak ott vihetett agyába be
meg a mi, s ti s k meg én, te
agy – ad - unk bi-bé-i-be.

Ez itten egy- szer – ® – en csak
van, s ennyi meg annyi,
ilyen meg olyan szöveget
fog tartalmazni, s ezzel is elgyüve.

Kinek fel – fog, s Ása is nehézkes:

az el l já-róban itten figyeljen a beugróban.

Mert ha ebben ezt meg azt lát itten,
az ne nézzen szembe az egy nyíl ketté
tó-t felébe váló közep-Í-be!!
F leg ha három annak a színe
s majd a piros megy a kék-i-be,
majd meg aranyosodik a nyíl,
s annak hegy – eeee-i is.

Hol a mér TAN az Úr, kinek
el íbe járul, s toll szárai
meg le-föl döf hegyei
közt az eLL Y is egy
körben bezárul - hat.

S ha hat-na, na akkor
van csak igazi baj, s csoda.
Me hogy ha a nyíl-ak
tán kris-tál Y osak is
lö - hetnök eee?
Az má tál-tos-ó-dikk!

Akko meg l hetnök is k,
meg ti, mi, én meg
és te is, ha tök k , s az
ember aggyá-ba nem tökölé be.

Ha-háá nem ide akartááá

gyünni, akkor menj el, s
távozz oda, hol a szavak
-nak –nek, -nák –nék
NEM HAT – nak.

Elöljáróban ennyit, s
MI -ITT megjelenik az:
VAN. S ha nem figyel
akkor VON FEL, s h lesz
benned, MI ELÉG.

g.A.B. von Bowsky:

Róla.

Megjött. Bújik.
Rád néz. Omlik.

Félénk. Foszlik.
Gyorsul. Lassít.

Szuszog. Zihál.
Inog. Riszál.

Billeg. Botlik.

Eld 1. Fekszik.

Fordul. Nyugodt.

Forró. Mozog.

Lázás. Hideg.

Álmos. Rideg.

Élénk. Kérlel.

Taszít. Színlel.

Gyöngéden arcodba lehel.

Ezerszer a szádba liheg.

Utána kifordul, s elszelel.

Aztán visszalép. Piheg.

Testedhez simul. Belülre l éget.

Közelebb már nem jön,

de még mindig érzed.

Hullámszik a lelked, hadar a szád.

Örült a szíved, mert rült az eszed.

Mit adhatsz ott az összeset kiteszed.

Továbbra is akkor.

Mindened elviszi

mit adhattál te. Neki!

De még nem értette azt,

mit t lelt kapott...

Izgatta. Kellett neki,
mert az rülten dobogott.
Vörösen folyt izzó lángja.
Bíbor színben égett váza.

Az volt tested koronája.
Féltné rözött éke, bája.
Értelme, s aurája, mi
rizte pislákoló éned.

De elment vele.
Te hiába kérlelted,
maradjon még kicsit.
Adjon is magából.

Akármit.
Valamit.
Mert te is adtál.
Hiába szóltál.

Hangod már
nem érdekelte.
Lelkedet már
nem kívánta.

Nem kellettél neki.
Vágyott a magányra.

Azt a dolgot,
mit régen
t led elvett:
unatkozott, s
kézbe vett.

Annak lángja megégette.
Fájdalmában elejtette.
Tekintettel méregette.
De csak fentr l, majd felvette.

Addig nem értette,
de ott megérezte
mit addig soha nem.

Azután már dédelgette.
Szólongatta.Becézgette

Az nélküled már nem szólt vissza,
halvány lángja nem volt tiszta.

A mindened lett játékszere.
Láncra f zte, nyakából
mellkasára engedte,
ott lett ékszere.

Majd vissza jött vele, de
nem figyelte meg:
az ékszere már hideg.

Átnyújtotta: Itt van, tied.
Te megráztad a fejed,
s vele kimérten közölted:

Már neked adtam. Akkor.
Ott. Éget n, s lüktet n.
Érzésekkel tele.
Mit kezdjek én ismét vele?

Te elvetted, s el is vitted.
Látom koszos. Elejtetted?
Ha nem kellett?! Mért jöttél ide?!
Mért vitted el? Mért játszottál vele?

Te: szerelem istene.
Nem láttad akkor,
hogyan kezded markol:
Az az ember (v)érez szíve?

Keletkezett: 2015.12.05.

g.A.B. von Bowsky:

Itt az idő ...

Itt az idő , hogy elmondjam,

mi az üveghegyen
is túl van, volt, s lesz,
mit megálmodtam.
Nem csak gondoltam,
ha nem azt, a valóban is a
kezeimbe fogtam.

S nem csak a múltban.
Nálam van most is.
A tudata velem van.
Kínozt, de olt is.
Nem csak olt,
kötést is old.

Ha kívánod,
szomjazod, mit
elmém hordoz
figyelmezz
szavamra most, itt.
Ha hited mást hordoz,
hagyd-e sorokat itt, s
elméd máshol foltozd.

Hát mondom. Ha még
érdekel, e sorok elméd
ekézni fogják, s agyi
barázdáidon keresztül
tested sejtjei érezni
akarják majd a tudást,

ha nem vigyázol.

Képzeld, ha tudod.
Kézben fogtam a Napot.
Tartottam, mint vizet
a gyermek, s meredtem
rá, mire ledermedt.
De csak pillanatra.
Aztán újra izzott, hogy
pírkadatra ismét lásd.

Aztán ugyanúgy, mint
mikor kezet nyújtasz
társadnak, markoltam
meg a Merkúrt, s
Vénuszt is, ki forrón
izzani kívánt.
N – agyon meg kívánt.

Utána nyugodott. De
csak nekem. Ezt mondta,
hadarta, nyögte, s állította is.
Más embernek nem t rík
meg markait itt, hol a
nemtelenbe a Hold a
Földet körülölelte.
Meg most is öleli, s
fogja is mert neki: társa.
Az ember nélkül is.

S ha visszanézel, ha
képzeleted engedi, látod,
érzed is azonnal. Mir l itt
szó van az nem más,
csupán egy markolás.
Vagy másképpen el
szólva egy esztelen
eszköz szertelen ereje.
De annak is csak eleje.

Ha így jobban tetszik.
Minek a Nap els egyede,
követi a Merkúr, majd a
Vénusz, a Föld a Holddal
párban a negyedik eleme.
Így már kirajzolódhat
el tted is, mit kezeimbe
fogtam az nem más, mint
markolat. Nem egy kézbe,
kett be. Jobba és balba is.

Mert egyik kézfejem volt
a múlt, a másik a jövő. A
kett közt eltelt idő pedig
pontosan egységnyi. Ennyi.
E röpke pillanat elegendő
ahhoz, hogy a jelen meg-
maradjon, s marjon, ha nem

adod meg magad a következ nek:
Ott már látod a Marsot.

Kinek két holdja esztelenül
vívja a harcot mindenkivel
és senkivel is. Ki útjába kever.
A markolt markolat els
ébred tudata, mi energiáival
mindent lever, mi a Föld és a
Hold jelenét keresi, s szándéka
csak kicsit is rossz neki.

Majd jön Jupiter. Ki oly hatalmas,
hogy id nként naposkodni mer,
s olykor, ha a Nap engedi, el re
rohan a helyire neki, s ott a mar-
kolások eleibe harcol, üt, s ver.
Pusztít is mindent, ki útjába mer.
A körötte úszó tizenhatok vele
együtt olyanok, mint tízen a hét.
Hát k együtt így tízen – hét.

A Szaturnusz, ki mellett húszon-
három kering, együtt húszon-négy.
Pajzsok k. Méghozzá nagyok.
adja a kihúzott eszköz véderejét.

Suhan utána Uránusz, ki körül a
tízen ötök, s ki tudja mennyi ezrelék

még kering, száll, röpül, rülten köröz.
Átjutni rajta csak akkor lehet, ha meg
engedi neked, s vissza vonja erejét.

A Neptunusszal már az eszköz
majdnem a végére ér. Köröz
egyen a nyolc, rült tempóban
forog, s így tisztáz. Mert
dolga sem más, csak ez.

Hogy végén a Plútó egyetlen
holdjával, már tisztán, egy az
egyben döfjön, ha kell a Nap
ereivel. Az így elképzelt eszköz
nem más, csak a rég
f – öl – is – mer – t
nap – rend – szer.

De ha vissza nézel még-egyszer.
Meglátod, mit én mint mondtam,
fogtam, s fogok most is két kezemmel.
A naprendszer múltját, s jelenét,
minek esztelennek t n n bolygó
bolygói, azok nemtelen tudatai,
MINT KÉT TŰZES kard,
vágnak ki egyetlen pillanatban
két kezemből. S ki támad, az
elhullik, s t nik az eszemt l.

Mert az új szövetség nem más:
A Föld, s a Hold, kik nemtelen
él k, a hatalmas eszközt a harmadik
égitestre, az emberre bízták, hogy
így legyen az az élet egy bölcs je
véd je, R – íz – – je, s szent-je.

A Föld nev gala – XY – s – nak,
az álca, hamis, így az Y – osnak.

Keletkezett: 2015. 12. 06.

g.A.B. von Bowsky:

Mese a táltosságról

(Me hat-almuk nagyon N-AGY)

„Mive, s mivé a Magyar r meg k, az
agyarok többé kevésbé a táltos –
sokat itt húsz tizenötbe szív – (ük) – be
fogadták, s meséiket el olvasgatják.”

(Elöl – járóban:

De csak röviden,
tömören, s kor-látók
közt. Azé, hogy mit

fejekbe e sorok be
brek-kegnek ne ártson,
csak használ-gyun(k),
ha löhöt.

Me ki itt b(e)égeti e
sorokat: az töhöti és töm is.
Csak. Me há ha hubán
shuba, akkor meg az van é
a szem – e csillag - é?
Hát nemazé, hanem sajátja
te balga égi testecske.
He-he-he.

Meg még eggyé már!

Ne üsd a z d s mar, – a g – d
tábla – cská –i – dat,
vak macskacskáidat
az üvegesnek
látszó hegyh !!
Kopogva,
hoggy begyühet ?
Vagy nöm!
Mee az nem homok –
okbú fúút üveg, te
baagaa-á!
Hanem gyéé – meg
má N T – ál – tos üv – Ég te

gyök – ér – en csüng
kiskecske-macska te, k, ki-ti-te- !
De sem – MI (kép) sem ÉN !!)

Hát kezd djék a címbéli möse:

Ha hiszed ha nem, ha keresed
ha nem, s ha alszod ki, s ha nem
ez nem egy bulcsú mese, hanem a
kezetek-kezdetek, s annak is az eleje.

Új történet íródik itten húsz tizenötben.
Íródik, me köll, s nevezetesen azé
me az inter – galaktikulárisan
f – gyorsult in – meg formáció
károsan hat – hat itt e korban
a gyermekecskék fejeiben,
s nem is lassan, hanem gyorsan.

Így hát mondom, ha k , ha nem:
A táltos az van. Me van és kész.
Köll is, meg nem is. Me ennyi az egész.

Mit tesz vajon?
Révül – e é, mint egy majom,
vagy átítatja az á-hit-at
MI, valójában a hit, mit ad?!

Nézzük magyarabbú:

Amelyik révül,

az évül.

El. Me fél az,

s nem egész, ezé

a szájába szorítja a

felejtés

gyökerét – itt.

Meg most itt. No.

Ha fész vagy FA – c(sz)én – e,

akko tedd be gyors

a szádba, s uccu neki

szívd nagyon, míg

nem hat az téged

az agyon részed.

S az olvasódásos

tájékozódásosságot

hagyjad abba itten!

Oszt azé a melyik á-hitatba esik.

Az mán nem fél – í a saját testit se,

semását.

Nézel ggyük há akko mi is e jelenség itt.

Ez úgy lett, valamikor, mikor azt valaki jól ki

agya – bugyáta, hogy:

A nagy A böt t meg üté csak úgy kard él-lel, vagy

hogy – é, s fe-ölé kerített így egy ékezetöt vagy möt.

No ez a táltos bámulá azt, mit neki kedves, de
nem nedves kardal okozott, hogy avval a nagy a -
nak jó nagyot, de annak a tetejinek oda: csap – ott!

S mondá ÁÁÁ, de szép lett ez, mög ilyeneket.
S addig lesé azt a böt t, mit alkotá , vagy ki,
hogy nagy buzgalmában beszorult az A meg az Á
közibe. Így esett, hogy az A-búl Á-ba, magyarabbu
az Á hídjába. másképpen az Á- ban is hív k
ÁÁÁ-hit-atjába esett bé. Hát eztán má Á-nak
nevezé azt a böt t ottan, mit másodiknak tött a sorban.

Ha má meg itten tartunk, fontos kiemeltetni aztat,
hogy e táltos nem rágicsálta mán a föl-öjtés
gyökerit me elföl öjtette béka - pni. Így mindenre,
mit ott az A és az Á közt látott, s gondola vala,
jól emlék – (kép) – ezett. Ezét F értékelte a Tud-ás(ni)-A.

Mive nem szer-ezett, ezt látván a többi táltos:
már ha volt ilyen történet, me nem gy zködöm
az olvasót hanggal súlyozni, hogy ez csak egy mese.
Á-m.

Ha ez megöshötött VóN – a, akko onnan a F táltosok
nagyjai, kik többek is lehettek volna onnan, mind
inkább az Á hitet adó hatty(ú)ába estek vóna.

Abbó kifolyúlag, miv ez nem nagyon igaz má
mör mese mese s nem mátkás Á-tok, így nem

csinálhat mást a táltos most így húsz tizenötbe,
csak annyit töhöt, mör töhöti, hogy
elhallgat – tat – gat – tat – tya örökbe
ezeket a nézeteket az új – rökbe.

S hogy miér pont a nagy A b – t ?
HÁ nézessék meg mán jobban.
A talpai lefelé mutatva szúrnak,
mint nyíl hegye – i. Ha süvegét
mögcsapjuk, akkor tetején is
nyíla lösz neki. S ha azt a föls
nyilat hegygel löfelé forgatánk,
akkor bele üthetjük az Á – k
kútf íbe aztat, mit ott L-Á-Tott(h)
a gyenge elméj cskecskecske.
Majd meg mög az így süvegelt A úgy néz ki
mint egy eszköz, mivel a mér TAN – i
kört meg – szer – kezd – hetjük!

Oszt még valami:
Az így s – üvegcsap – ott A oly képzetet
kelt, mint zár – ó – k nélküli hegy,
vagy mi,
mi kocekák – bú
rakatott vala valamiko
me a te – h – én málé bú!
Há akkor meg most mi is vagyon itten
eb-b ki meg bé, fel meg le folyólag?

Ki itt a mes(É)e – L ?

Az ózonnal írja át, mit fent is, alább is itt zagyva vált, s
ürített a tisz –ának vagy a tisztának magát g-ond-oló – nak.

Ki táltos akart lenni,
ezé szög – eddig gyütt ni,
mégpödig abbú is a magyar fajta
hát akko tarka magyar fajt-rá – s ró.

De nem löhötött.

Me öszö - d semmi, özé: fogj mög foggal jól egy gyök –
öret, mi e mösketés történetet öszödb kiszedi!

Ha mög értettöd, akkor tudatod energiáinak
mozgatója lehet ez, de csak akko, ha: nem h – öszöd !

S a vége most ez lett a mesének – Í – néki

H – itt – Tan!

Keletkezett: 2015.11.30.

g. A. B. von Bowsky:

Mese az elmepaizs-rú, mög a kristályhegyr

Itten azé akadunk el, me
kik fönn rekedtek, azok
nem látják azt, mit a

lent ragadtak ott tévének.

Hát akkó meg ekkhó is figyel-
mözzünk há, hogyan is tök
intenek ki magukból özők a
dógok itten, hol a hús a
tízen hat – tal igen csak
tele van bódulattal.

A mesét közdjük azzal:
mit eddig a hegyr gondolá,
az nem úgy, azé, mög ezé
van ám. Főjöd bé ösött a
látványba, mit kívülr l a
hegy, mög a högy is mutat. A-áá.

Ezé, mög özé is essünk csak
bé majd az olvasódottság után
a nagy A ájának hídjába, s
tudjuk is itten is mög ottan
is aztatat, mör a s – üveg
nök a csap – ja ott lölödzik,
s föl – s – lögöt ott engödve
löss az l – méd zárj – Á – t,
így használ – va föl
a király – kiály tudományát.

El re véve számozzuk há
mög a paizsot. Csak úgy,

me úgy jobban kifényesedik
mi eddig sem volt túl világos.

Az húszon t részb áll.
S innen má, hogy jobban
értess – ék is, meg nem is,
föltesszük a böt kre a
szám – ok – at is.
Azé 25, mör 24 hun törzs
törzsf je (királya) maguk
közül 1-et kiválasztott,
hogy lögyön királyok – királya.

Mivé az 1 király-királyyá lett,
1 hely a 24-b üressé lett.
Me az okosok má akkó is
tudták, az ömbör 1 fenek –
ékével 1 lovat ül
meg, s egy trónust foglal ül.

Há így van a paizsnak 25
el(e)me, de csak 24 látható
nyíla, mib 1 az
álca
hamis
igaz
fém
kristályos
nyíl

az.

S a 25. láthatatlan, átlátható,
emberi szömnek mind addig
föl nem fogható, míg ezt a
mösét mög nöm érti, s agya
bugyrával át nem érzi, mit
mondani akar. Me akkó
mögérte az alábbit. A paizs
tötöjő:

25 0 25 – ön van.

S ezt csak egyszer írom le.

Minek tötöje, annak alja is.

De ez csak 2 irány.

Há ez a szerkezet meg
nem addig ám.

Me mi van, ha fekszik, hanyat,
vagy hason? S mi akkor,
ha derékszögben támaszkodik?
Mi úgy, ha a Föld bolygón
alul van ahhoz, ki épp a
Napot vagy a Holdat lesi?

Há így iránybú ennyi volt neki:
Fönt – lent,
elől – hátul,
jobbra – balra.

S a 6 irány mindig eltolva,
hogy se a kiály – király,
se a Föld, a Hold, s a
Naprendszer egyetlen ismert
és ismeretlen bolygójának
jelenét ne találod.

Így került há oda föl, s le,
s el re, s hátra, s jobbra,
s balra is.

Há gondold akkó végig:

Hogy is látszik akkó
az a kristályos hegy –
építmény? Ha annak tötőjő
a 25 0 25 számbú jölölt
elérhötötlönnek t n ,
fönn meg sík?

Há innen lentr : sehogy se!
S a válasz annyi se.
Innen látszik má, azé mönt
oda föl, arra a hat – almas
helyre, ha mönni akarsz
utána, akkor jelöld ki
mög bé magad 1 nyíllal.

S míg mászol a megadott
irányba, saját 1 nyílad

el ne vesszd, mert nem
csak nyíl – adat veszi, de
az – rz k eszed is,
bekapják, s mög öszik, ha
mindezt paizs nélkül töszöd.

Mán akkor tudjuk, hogy
miként is a 25 0 25.
Így jövünk, s megyünk:

24 0 24
23 0 23
22 0 22

Ez a három nyíl az Isten (ek – é).
S területe oly végtelen, az
ereje oly hatalmas, átjutni
csak engedéllyel löhöt.

De: Itt hibázni nem – igen löhöt.

21 0 21

Itt a Magyar Táltos Rend új, s
az si Táltos Rend s – reg
öregjei közül is azok TANYáznak,
kik a kiályok – királyának
högyit is rzik, MAGuk közül
pödig mindenkit s – merének!

Me itt vannak azok, kiket a
21 – ek maguk közül
mögnövöz – ének.

Aztán csak gyüvünk meg
mögyünk is:

20 0 20
19 0 19
18 0 18
17 0 17
16 0 16
15 0 15
14 0 14 – ig.

A hun – is az e meg hun-y-t-ak
is itt T-Anyáz-gatnak.

Kik lölkök is a más világú
le is föl is mönn-ének.

Titka is itt van az anyák, s
apák könyvének.

De mive, s mivé az új
Magyar Táltos Rend (e)meséi
(m ez is csak egy mösö)
fönn tudják ket tartani, így
haragjuk, s szöröt etük is
nagyon nagy ám. Ezé is
vigyázkudjá, ha ide érté.

Me a hót táltosok is itten

vannak, s ha harcosok, há
esztet – lenn – ül mulatoznak.
De találhatsz itt n-AGY-ot,
ki segíthöti további utad – ott.

Majd a
13 0 13.

No.

Itt azt legelészhetsz,
néz – el d – hetsz n-AGY-
on, s dönthetsz. Tovább
mész e föl, s amerre még akarsz,
de vissza is térhetsz.

A kristál-y-os AGY-úak kik
rz k is, itt néked mindent
megmutatnak, MI TE vagy.

De csak azt.

S ha sötét tudatot energiája
er sebb fényednél, akkor jobb,
ha nyílad (MI TE vagy MAGAD)
eltöszöd, s eszöd zöld kristályba
merítöd, tudásod mögtartod,
s leballagsz.

Mört eddig HAMIS – Í – TOTH – ák
az els nek mondott rend – szer – t.
S a koponyák, kik itt gyémántosak
színesek is ám.

Szív – ár – ványos – ak.

S ha itt el buknál, szíved
csak már – ványos
lesz, s nem átlátszó
kristályos.

Ha eddig föl, meg lefogásban
eljutottál, jön a

12 0 12.

A má el z kben írt szín(t) szám
TÜK – R száma!
A Táltos Rend b áva tói –
nak se szeri, se száma.
Ha ez nincs, vagy sikere
elmarad, nöm láthatja
agyad a kristályosokat.

Majd a

11 0 11

10 0 10

9 0 0 9

8 0 0 8

jön.

Négy rét – egg a paizsbú
nem másra, mint a varázslat
és fantázia világára.

Ez itt az Álmosok helye is.

Ide jár a Hold is, a Föld is
nemtelen tudatával, hogy

jól szórakozzon veled, velem,
velük, velünk és magával.
Az éji táltosok kedvelt
játsszóterén a képzelet tengerén.

7 0 0 7

A mese meséinek mesél i
a Magyar Táltos Rend neve –
nincs táltos papjai – itt, s ehejt
vannak. Ki menni akar, ket
vizslatják. Az ébereket, kik
akkor is álmodnak, ha nem alszanak.
Beszédet csak akkor kezdenek,
ha figyelmüket kijátszva a méltó,
vagy a méltatlan önként, vagy
bé – hat – ás – ra felcsúszik
12 0 12 – be.

Ha szépen kéred ket, talán
felvisznek, de ha tudatod
át meg itatva van fél – elemmel
kérd ket, s vissza hoznak.

Ahol

6 0 0 6.

Ott hat – nak félelmék, s az
r – ül – et országa az, s a
földi menny és pokol helye is lehet.

5 0 0 5

4 0 0 4

3 0 0 3

2 0 0 2.

Nézd ezeket a szinteket, hol
a paizs hibátlanul rzi el –
móját – eket, s annak minden
gondolat – át. Tudato – tok,
s az enyémet is. Minden
tudati energiát.

1 0 0 1

E tük – r szám az, honnan
tudatod szárnyallhat. Mert ha
ebb l elveszünk 1 – et nem
ezret kapunk, hanem 1 – et
három nullával.

Innen egy vagy, s másra ne
számíts, csak önmagadra.

S mint tudjuk: a klónozás
tilos, mert lehetetlen.

Ekként az

1 0 0 1 csak úgy érhet el,
ha a múltat vizsgálod,
tört – én – elmé – det,

s a pont ott, hol beléptél,
el nem felejtéd. Míg ki nőm
érsz. No.

Eddig tartott e mese.

S ha úgy látod, s érzed,
hogyan a kristályhegyet
már látod, most jól nézd
meg.

Agyad belül lássa a sok
négyzet alapú gúlát.
Pontosan HAT – OTT.

S össze téve:

A kockát mög kapod.

Majd forgatod. s látod
mit elméd, s tudatod
megkapott.

Az így, mozgásban már egy
gömbre hasonlatos, minek
közepén az 1 nem más, mint
TE MAGAD.

ÍGY KAPOD MEG A
SAJÁT 1 NYÍL(t) – ADAT.
Mög PAIZS – ODA – T.

S a paizson az a NYÍL vagy,

minek te tartod magad.

S ha a nyíl te vagy, magad,
megkezdheted út – adat.

De csak ha benned
meg van az akar – at.

S mire, meg mivé, meg hogy é
fentr gyöttünk lefelé, ez a
mese jelzé, így figyelmezzé:

Míly aprócska is vagy TE, s
ÉN, s is, MI is, TI is, s K is.

A mese mögé így a
végének a végére:
A zöldet behánytuk
a kristályhegy
közép – Í – be.

Okkulás – ul azoknak,
kik nem figyelmezők a
paizsukat tároló LÁDÁRA.

MI n-AGY-on TÁLTOS láda.

Me ha a paizsot a lábábú
kiveszed.

Akko az eszedet meg

beteszed?!

S annak zárja? Hol

elméd árja?

Tudja – é, hogy HUN annak

nyitja?

S a gondolat, mivel ha fönt

írtakat eszed öszé, most váljon

teremt vé, s kézen közön ereszd

agyadba ama álmot, s gondolatot:

Nimród elme paizsát,

véd – er – itt csak

királyoknak, s magának

teremteté? Akkor hogy van az é

ha a hun okkal 24 nép,

melyik hely a MAG(Y)A – rrr

OKÉ?!

No csak azé, m a Magyar és a

HUN nöm azonos, csak onnan

származ – tatt – ék!

Ez má TAN – ék, s eke.

Itt e mese vége most,

fuss el vele, ha van

hozzá eszed. S legyen

ez így TAN, ha 20 16 – ban

felveszed.

Kelt: 2016. 01. 09.

g.A.B. von Bowsky:

Mese a Jan-csi-ár-ról is

(ki le – rította a Huna – dót
MATT (y) hölyött, ki ÁS – ott
mög most is itt mög ott is!)

Ezt mög tán má
csak löhöt ittön;
mikor a kor már
nem az, mi akkor
volt, mikor még
nöm löhötött err l
meg arról beszélni.
Sem el tte, sem
utána: ilyen se vót.
Mög azóta se nem.

Ez mög úgy ösött, hogy
a nagy agy, ki látta
a veszélyeket elindult
csak azé, hogy má ne
kölljön ölljön. Azé.

Hát möndögélt úgy sörö-
göivel, mikor azt vövé

ész – r , hogy a kisjogos
utód, ki még nyóc se
vót, olyan mélyen van
az észbe, - ba, meg – bá is,
hogy a mindig ellenkez
nem – ket nem
vövé észr a játéktó-t .

No. Ez a hun(y) ad-(i)-ós, hun
nem adós J-én csí ár át
szót els fiának, a n-agy
L-nek, ki szintén hun
- os vót és y – os, hogy tönni
kéne valamit a MATT – ossal,
vagy helyett, végött hun-ossan.
Meg mán ez a bajos ösöt
nem csak ett , de attó
meg ett , de inkább azé löhöt,
m a mérték tölön
játékozásosságába
vele vala ama nagyapójának
a vadász-vadászkirályának
a feneketlen tó agyának vel je.
Ezé úgy t nhetik, hogy ez
lészen a Mattosnak valója.

Oszt – mán látták ketten úgy
szög – r , vég – r , hogy
a selyemfény b nöm

nagyon lössz így mög mag,
me kardozni nöm nagyon
akart. Mög mag nem is
vót néki, me mire
mögérte vagy a huszat,
addig öggyet se szúrt bö a
nagy semmibe,
nöm–hogý huszat. No.

Akkor már tudták, meg
tudta a n-Agy Jan – csi
– ár is, hogy nőkik köll
helytállani, gyorsan, mög
lassan, úgy, amolyan
magyaros – hun – volt
hun – nem módosan.
Csak úgy, hogy a törzs –
nek legyen népe.
Hát öl is mönt k délben
is mög délen Délre.

Ott mind osztott mán, meg
döfött, kardozott és
bökött. Vágott, csúszott,
mászott, halmozott, s
oly nagyot tettek oda is,
mög föl is, hogy
mire a Mag – talan
Matt – os y – os föl

n tt, s ült a jó trónra, a
népének magjai már szét
l tt-ek szórva, s a
lajstrom is mög lött
papíron írva. Há király
mög így, s ezé löhötött.

S ki e mösét nem hiszi,
lösse ki a bíbor koszo –
rús möséit, mikor a
nép röhögé, hogy a
nagyorrú elé járul
egy – aszony – gya, kinek
ösze nagy, s a vár né –
pét mög örvendezteté
azzal, hogy a Matt
agyú kérését töljössé
töszé.

Mör möz – tölön vót,
s nem is vót, vött is föl
meg n – m is. Osz –
mán így se körül
bö az agyas y – os
tököt – lönn, babér
koszorús kardja oda,
mit ép ősz nép fia
bármikor akarva
akaratlan akar – na.

Hö – hö – hö. Mög

He – he – he is.

S fölös – ége lött titka

re, s kardja fölös – löke.

Me-e-e a panasz mög gyött

annyának, hogy a györök

györök maradott, s nem löke,

azé nincsen neki se gyöke.

Így, s ezé annya nem annyira

annya, mint apja, mög

báttya könyvét rizé.

Vagy hogyis vót. Ma má

nem lesz ennek a mösketének

se vége, se ölöje, mög völöje.

Hát ez a möse mög

ilyen lött. Hiszed, vagy se,

ez mög l tt, n-AGY-on, de a

Matt – os y – os, ki sokat

ás – ott, kapott idegenb

egy igen b , hátsó eszet

tompító, azt burkoló, ma-Ró

birodalm-i bíbor palástot,

mi talán igaz is nöm is vót.

Hát nem adózott a

hun – y – os szokásnak,
ezé a népe lett ura ennek,
s másnak. Így vala sok
meséje ennek, annak,
s a nép – adózásnak.
Kik möséik – K védik t, ki
játszadosni tudott csak, de
nem látá a fá – tó az
elejeinek er – ed – (t) – itt.

Möséi, attyának, bátyának,
annyának könyvei mög
M – be, s C – bö(g)
möntök, így szövék szöveg
hálóikat azoknak, kik ott élik
fantáziáikat, mög nappali és
éjji áll – am – ikat.
A matt fény könyvei – b .
Mi – köt a végének elejire
utódinak l , mög ró–(a)vatott.
Miket a tört-én-etek végett mög
hun volt hun nem úr ellopatott.

S lött néki sok, mi sokk is
löhöt, ha öszöd túl b , mög
l , így-úgy M – R - egetöd.
M - r az is érték – s ömbör, ki
csak a játéknak, s möséknak él.
S azokat csinálja, vagy tattya.

S ír – ogat – tattya, me teszi.

Igy óvakodj a MATT – os-tó,
ki y – os, mög össze-s adó is.
Egy-ben, meg bim-bam.
Mert neki lészen akó esze
akkó, mi saját játék – szere.
Játszani vele csak akkó
györö, vagy mönj, ha öszöd
akkó mért eke nem ismör határt,
mög se nem fél se nem itten,
se máshó se nem.

Me-e-e ezzé lett ereje annak,
s ha bele futó, vagy gyalog-ló
akkó lössz csak eszedbú ál –
nok futó, s szaladó.
Bástyaként áll, ha köll.
Védi agya vezér ereét,
ül-epe mindent nyargal,
de leöli a gebét.
Vel egyet ivó csak a Pán,
kinek esze-köze eszköze és
fonala-gondolata, meg nagy
Pók – Í . Há vigyázkudjá
sem-mi, is, te is, én, ti, s k is.

Védjen mattostó seszepaizsa.
A vadászkirályé, mi öröke.

Me esze köze sokat mász-
kála vala azon helyen, hol
etel volt rakva egy közbe.
Ezé így úgy t nhet, vagy
nem, de löhöt, hogy annak
véd-esze-köze, mit agyas
nagy se rája is hagyomány-
ozá, vagy özé, a MATT – os
hoz is kerülé, me az ki gondolá.
Ahogy a hegyöt is végig szaladá,
mi kristályos, de mesében üveges.
Addig agyalá ezen, mög azon.

No csak azé, hogy észre
vödd, löhöt, hogy mi itt-ott
íródott, az a valót tudó vala,
há akkó titkos annak fonala.

zé mi MC – be van, egy –
gyen – l az E – mb – R – rel,
ha magyar – s, vagy hogyis.
Így lássá, vót, s az is, kinek
isteni az öszö, s öszik is.
Ezé csak gondolatának
löhöt mag-va. Vót és van is.
Me magi(y)a-r Rz is.
Még most is eszébe hordja
annak föhér fénye möllött
fökötö sörög-itt, mit ha köll

föntr le l . Me is egy
nyíl azz! Mive agyas, s
szemít nem ködösíti, mög
akkó se egy-ál-talán ágyas.

Hölyötte is ölé a mödvö, mög
a farkas, esze róka, ha érzöd,
hallgass! Gondulata száll, mint
sólyom, vércse. Ha köll rohan,
szalad, mint szarvas, vagy lecsap,
könnyeden, mint a sas. Éji vadász
is, mint bagoly. Légb l is gyün
így, de lakja löhöt házi akol.
M- r a töttöinek töttö-
möit eltakarítja a holló,
vagy a varnyúú. Mi löhöt
föhér, vagy setét. Így ideje
nappal is az éjj, ezé ez a
mag(i)a-s tudat nöm vösztí el eszét.

No csak azé itt a vége hun a
vége, fuss el t is jó mösszire
el le, meg véle, ha töhötöm,
vagy tödd, me azé és nem ezé.
S mör kéri is az, aki mivé
akiké, vagy nöm.

S ha béka – nagy ki-rály – lala
akkó tögyük a dógókat

tisztába velle – valla.

Sakk – MATT (y) ÁSS!

Há akkó véle, vagy vall-
rohanvást húnyd bé a szömöd,
utána mög A–bó Á–ba láss!!

Ha mög nöm mögy akkó futás
mee mekk közdödik a táblán
Jan-Chíí-Ár-adós-adás!

Höhöhö.

Keletkezett: 2016. 01. 24.

g.A.B. von Bowsky:

**Mese a nevenincs táltosok – r – ró – rá
kik Magyar táltosok szeretnének lenni ...**

(Hol volt holt, hol nem holt volt.
Megidézetteknek, megidézettek ,
mee idézlek én tikteket a hóót táltosok
nagyon nagy hegyér ,
mi a királyok királya hegye mellett
vala, vagy micsoda, vagy mi se.
De vissza a mese cím – mibe,

s arról – rú – rá – tok. Ki fél, ne
olvasson tovább, me olyan nincs,
hogy táltos – ok Rá – tok.)

A nevenincsek, kik hun vótak, hun nem
így tev legesdhettek, vagy nem össze,
vagy vissza is, tudni nöm égen löhöt.

Há nézzük akkó kissé mai magyar – abbú:

A hetek kézen köz –

Valamelyik gyó – gyí – tana,
másik elmédbe szán – tana.
Mer mer, s ismer minket,
engem, téged, ket, s tik – tek – et is.

Így agya nem s – mer fél elmét,
csak egészet. Így l n tana
neked, hahiszed - hanem bárhol
is vezekl djél el tte, s érett - lenn.

Aki akár harmadik is lehetne,
de nincs ilyen-olyan helye, az a
számokat igéz . Nyelve hegyén
heve helyén számról számra
hágó hangok sokad-alma szám-óz.

S ha már kérd n néznek rá, a többiek

is, akkor jön a negyedik, ki hím-ez
hámoz. Semmir l, mindenr l.
Err l, arról, össze – vissza, mit a
balgák elméje csak úgy issza, mint
a jó bort, vagy itókát kik pityókát
is látva, az alá koholt ned t l
mindenr l, semmit se tudnak.

Mert az ötödik a tört – én – el – mét
jól tudja, s csak hadarja történetét,
hogya ki hímez hámoz, meg aki
csak számoz, azonnal beléphessen,
má azé, hogy meséjük hasson.

Aztán a hatodik – zni, meg Ózni
kezd. Nem csak úgy ám belé a légbe.
Tudatossan. Lassan. Szavait kimérve.

Azé, me az el tte és közibe
is szólók is bele másznak mások
sötét-világos, illatos-büdös elméibe.

Majd jön az, kinek fejdísze éke,
s úgy hadarni kezd mind a hatra,
s teszi ezt amaz okán, nehogy a
dallamos fecsegést belülr l hallgató
világi uradalmat bír – tokoló
valamelyik a húszon négyb l kán – ka –kán
bele forduljon az ismeretlenbe bután.

S ha k heten háromszor hetek,
akkor lesznek húszon – eggyek.
Ott már egyet megneveznek!

Kinek E mese tetszett, s hiszi vagy
nem, de tele lett vele a feje, hát
gyorsan igyon agyon,
majd ürítsen,
csak azé, hogy a mindent
és semmit sem ne
gondolja agyon!

Mee fééni nem k , ha rá – ró is,
a hetek hatodának valamelyike,
mee itt van a gyógyí – tó is, kinek
jégb l, s t zb l van a vize.

S ha huszonegyek jöttek a hót táltosok
hegyér , akko persze van ék,
így a gyógyítók is harmad
magukkal, s velük gyüvék.

Így legyen hát e mesének itt vége!

Legyen ez olyan tana olvasójának, mi
kútf jét úgy acélozza: a nevenincsek
nincsenek, nem voltak, nem is lesznek,
így el sem jöhetnek holdal se, napal se:

evvel aludjék el a hitelen
nyugodtan,
hogy reggel felébredjen.

Keletkezett: 2015. 11. 29.

g.A.B von Bowsky:

Mese Nimród pajzsárú

(mit táltosok vigyázz – tak)
mög a király – királyrú

(Ezt a mesét azé, me a benn
ragadt nyöge fönn.

Meg meg érdemli is nagyon
azt, hogy véd ész – e –

köze nevéhez úgy tapadjon,
ahogy az a szokás vagyon!

Me a jog az szokás! Így! Ezé!)

A történet ott indula vala,
vót egy agyon nagy király.

nem csak agyas volt, de
magas is, meg szík – ár is.

Mán méne me mennie kölött
akko, s anno meg ifj korábban.

Látott akkor sokat, keveset,
mindeneset, semmilyen-eset.

No ott eshetett, hogy né ki
valaki, vagy senki, vagy mindenki
– ez má oly mind: EGY –
az s mert világ királyinak
össz – es(z)e térdre esett neki.

Ha eddig világos a történet, s
nem sötét, mint a vak élet,
vagy nem látó lét, akko most
figyelj nagyon agyon, me itt
a való vel , s a lényeg.

T én Y lett: a vad-ász-nak hatalma
oly-bá túl-N tte ön-ön magát ott,
itt, emitt és amott is, hogy az elé
borultaknak (n)agy – védelmet adott IS.
A e – me baj el l is... me há fél-ék azok is
nagyon – nagyon a vadász – tó agyá – tó.

Véd – elmét magától, magának, majd magva-
inak, meg azok sarjainak is adni akart!!

Hív ad-ta há F TÁL-tos-ait, s meg
még ki is adta azt is: saját elméjét l,
annak leend elemeit l is védje
el tte borulókat EGY még meg nem

alkotott, de ki má kör vonalazódott,
le – end , el dit dönt , s állító pajzsa.

Hát elindult táltos parancsa.

A pajzs elkészítettett:

Húszon – négy arany szárú,
arany hegy , ezüst arany tollú
nyíla lett ládjának kulcsa.

A nyílak közül egy a MAGIA – t
tudó népek EGY nyíla lett, mely
a húszon – háromtól így
meg különböztetett:

Álca, hamis, igaz, fém, s kris-
tál y nyíl is volt az EGY-ben.
Ez volt a TITOK, mit a mágiát
s-mer táltosok, ki okkultak is,
R – ÍZ – TEK.

A pajzsnak a ládát így Bar – meg
kácsolták. Amolyan mívesett,
minek hátára a huszonnégy nyíl
képe rávésetett. De err l majd alább
még egy pár szó azé esett.

No. A pajzs meg úgy lett vala így ám:

A huszonnégy nyíl ábrája, a huszonnégy körcikkbe pontosan vésetett bele.
A huszonnégy körcikk ezüstös színben,
üstben f zetett aranyból öntetett.
Mi olyan öt – hat – vözet volt,
mit csak királyok vize mérhetett.

A pajzs közepén a Nap ábrája huszonnégy sugárral látszott, meg most is.
Ekként a pajzs darabjainak össze
illesztése után az átlátszott,
hogyan a nap tán valamikor
a hold el tt játszott – hat – ott.

Jelevén: EGY – szer a nap a hold
és a föld közé lépett, vagy csúszott
be, így a föld r – ideg – s – égét
fölsz – engedte. Ám sugarainak
nyíllal féktelen pusztítást is
végeztek. Ekeként szántották
a hold, s a föld teremtményeit.

Ha voltak akkor. Hisz ez is egy mese.

No ezé a pajzson Nimród parancsára
a nap sárga arany részire róvást
tettek a táltosok kovácsai. A mént
is rótt királyok királya nevének kezd
bet –ével rótták azok ott meg a napot.

Akko még csak el sz ,
s hogy azóta még többsz – é
arról eme mese most nem reg – é.

A tárgyat így húszon – öt részre lehet
szedni, meg a huszonnégy nyíl – vesszeire.

A nyílakat meg még három föl – é:
Hegyre! Vessz re! Tollra!

A táltosok varázslattal zárt dobozának
zárába meg egy – szerre az összes nyíl
köll, s csak a királyok királyának utód
parancsára, varázs szavakra nyíl föl
a láda tötőjő.

De ha a véd – er t a jogosult
tudtával össze teszik, akko nagy a baj:

Mer a HÚSZON – NÉGY hun volt,
hun nem volt el-holt törzs összes lova,
akkori katonája, annak milliárdszor
milliárdnyi nyíla F – ((Ö – L (d))
él-edik, s az él k utódokkal együtt:

NIMRÓD parancsára az ellent föl égethetik.

A pajzson a nyíl – ak megmozdulnak.
A mágikus varázstól megvadult

álca, hamis, igaz, fém, s kristály
nyíl, MI EGY, az mind a többinek
parancsul, s úgy sötétedik el tőlük az ég,
mit csak egy mesébe ill, hun – búl
MAGYA – R – ba lát igaznak.
Így osztá hát majd a halált a múltban,
jelenben, s jövőben a gaznak.

Ha ez nem egy mese vón – a
talán az is vóna, mér mir ez a
tört – én – et igaz – at szó – na.

Az meg má csak rája adás,
hogya pajzsot most ki, meg hun rizé ...
Ha kis eszed von, akko keresd az eteleköziné.

S mivé az Elme-élet, s Gya – kor – lat
EGY – et lát, s már elbeszélem én azt elébb,
hogya a hun – magyar azonosság hogyan
vala, ezé (a pa) jzs a vaj-ként kenhet – t
vissza fele vala. Ebb meg az gyün, hogya:
NIMRÓD és ATTILA engedélye, s hozzá
vagy nem j – árulása nék össze nem illeszthet !

Meg azé se, me ez még mindig
csak egy mese, vagy mi-se?

Meg, s jegyzném is: Ez bár nem szokásos,
de kicsit jogos, meg se nem se tilos

me a mese kicsit homályos,
s ez is a cél vele vala me vál – la.
De me ez azé még nöm Babilon vagy mö?
Az én saját értelmezés olvasa – tom – ba,
mi k a föntih , hogy el d – eleje is ércse.
NIM-RÓD neve jelentése lehet EGY – en – L :
MI – N(ap) – RÓ – (RÁ) D (t)
S ha két nagy D egymással szembe fordítva
össze passzul az egyenes száráknál,
na akkor bémegy a fejed – el – elembe
a Nimród - i kör, miben ott a két (f)v on – ás,
s az az osztó a körbe, s ott csal a t- rbe.
(mint egy pajzs akár, vagy se nem)

Itt ez azé még mindig csak ugyanaz az egy,
s a mese. Ezeket nem hisszük el mi se, evvel
er sítve, hogy nem hiszi piszi se meg
egyáltalán senki se nem! No.

Itt a vége! Rohangyá, s panaszkuggyá
ha nöm tötszött me akko is ez lösz.
Meg akkú minek olvastá,
vagy hallgattá ilyen nagyot?

Oszteggy, kérdést még nyitva hagyott,
ki e sok mindent itt össze szövée,
meg nyögée: Ha az álca, hamis, igaz, fém, s
kristál y nyíl a magyaroké, akkó
hun a többi húszon – három?

Csak úgy még a mese vége mögé, gondútam
e kérdést így FÖL próbálom.
Ekko. Miko itta – húsz a tizenötön van, s tan.

Keletkezett: 2015. 11. 30.

g.A.B. von Bowsky:

Mese az új MAGYAR TÁLTOS
FOG – AD – ALOM – ró

ITT, e helyt
húsz-tizenötbe, hol tizenkettő n
az egy van, s innen tovább a jövő be...

„Az új Tan – ok – ot tudó új,
Mag(y)ia – r Táltosok tudatuk
új energiáival,
melyet a mént rőt pajzsával is már
védhetik, ha köll nekik,
nem öngedik mög mer()meg – int,
még – egy – szer, ha kell azt, hogy:
A NAP, mi ott s – tök
is – t – en kedik vala a helyín,
hol jól van, hogy van,
mög – int a H-old és a F-öld
közé bé – mönjön, hátuk mögött

vagy gy jjön szemök el tt!

Ez legyen mese igéik lényege innen - oda,
meg fog -, s a dal – ma itt, éledjen: föl-d, t z.
Pöcsét - ölje szél, s víz. Ki ellene szer – vez!

Me ha mögint bé gyün, a Föld – r (alul), s
Hold – rú(na) (fölül) mindent, MI törömtmény
szer – telenül elpusztít, s el - visz!

Az s – k , mit új belép megfogad – hat itt
a három ÉG – i test közt – e – tett n-AGY:
A FÖLD, A HOLD, AZ EMBER
közt ezzen – nel lét – re gyütt! S így EGY!
Ezé nem csak aranyba, de annak jölö
k – be – is vésettetett! Me nyíl (L) - .

Ki – e mösét nem hiszi, nöm vét.
De ha tartalma ellen úgy vét, hogy
a fönt írtak ellenére a napot esztelen
imádva ide béhívni szándék - szík,
az a T(sz) Z –et fel szíttya, s az új s-k
ve bé-avatottakkal meg bé-tartókkal
szembe néz, s azok kicsinyke hív ível is.
Akkor: RÁ – ja
a ménesekett is mög rótt pajzsának,
meg az osturos etele közti kardjának, s
a vaj-ként könhet királynak mindöggyik
utódlott hun – magyar – sör – ögiknek

(a jelenig, s vissza az el dökig)
összes nyíla lövell: el bb bölül,
majd kívülr l belövellnek, s azok
félölmet nöm ismörnek, me má nöm élnök
töstbön. De testetlen tudatuk er s energiái
miatt úgy t nhetnek, mintha akár ölhetnének s.

Ezé há ne ösködözz erre az új fogad-
alomra, mög magyar táltos- kodjá, ha hited
s eszöd ezt nem fogadja b , s kilöki.
Akko új Magyar Táltos ne lögyé.
Maradj hun vót, hun se táltos.
Az lögyé, oszt régi magot ögyé.

De az is, meg ez is csak egy möse, mese meskete.
Ölne higgyed, me ilyen nincs, s mén se rótt.
Mög új Magyar Táltos – ok sincsönek.
Csak hun vótak, s hun sincsenek a huntáltosok.
Ha mög mese hív vagy, vagy t(d)agadó,
akkó figyelj másra, me ha az r, ki
mágus, vagy sem még mög is táltosodik ...

Me innen idegenek a Földr , mög annak
galaxysábú szabad akarata ellen testet
addig, míg tudatos tudattalanok vannak, s lesznek,
millió számra el nem rabolnak vagy visznek!
Itt a vége, vele se fuss el, ha nincs mörszöd.

Keletkezett: 2015. 12. 01.

g.A.B. von Bowsky:

Nem azon van a hangsúly ...

(csak neked -
„egy pillanatnyi gondolat rohanás”
mert megérdemled)

Nem azon van a hangsúly,
miképp tárod elém arcod.
Az inkább megható,
hogy tüzes lényként így
vívod a harcod
itt, a nagy nemtelen
univerzumban.
Kívül, s belül,
alul, s felül
egyaránt lángolsz,
így magadból szinte
mindent titkolsz, mi nem a test.
De ha vétlenül,
a felső tudatfalad
tudat alatt
önmagadat megtévesztve,
csak egyetlen parányi pillanatra
felnyitja szemed zárját,
onnan már tudni,
s érezni fogom

belső éget tüzed minden árját.
Legyen az egy nem tervezett
de igaz találkozás alatt,
a valóságban átadott pillanat.
De ha az optikán át
önkéntelen fennakad
lelked tükrének
egyetlen rezdülése,
az már akkor a múltad.
Annak egy kivételése lesz csupán
mit a kép mutat.
Mégis lehet ép
egy végtelenül elkapott,
mélyről áttörő gondolat.
Lehet az - amely:
csak te vagy,
csak tőled származik.
Nincs benne sem második,
sem harmadik
„személy”.
Akkor leszel igazán
Egy. Önmagaddal.
Akkor engedheted majd meg,
Ki lépjen tőled körödbe,
s legyen gondolatodban veled: örökre.

g.A.B. von Bowsky:

**A nemes-ed- és a
nemes-telen-ed-**

(kérdések és válaszok
villámjátéka)

Ki nemes?

Ki nem.

Ki keres?

Ki nem.

Ki követ el?

Ki nem.

Ki követel?!

Ki nem.

Ki fel-ed-el?

Ki nem.

Ki akarja?

Ki nem.

Ki szomjazza?

Ki nem.

Ki látja t?

Ki nem.

Ki megkapja.

Ki nem?

Ki nem kapja?

Az oroz?

Ki orozta?
Az gonosz?
Ki megélte,
az tudja.
Ki orozta,
az fogja átélni majd mindazt,
mit a most nemesnek látszó,
uralkodni vágyó nemesked
nemes-telen-ked-
nem-telen-ed- ember-kutya fattya
a bels és küls világból egyaránt
megkapja,
Majd, most, vagy már megkapott.
Aztán majd szégyelli magát, s bújik
a nemes-ed- el l.
Mert úgy vágyott
az uralomra, s azt úgy kapta,
hogyan orozta az oktalán.
Mástól vette el jog-talan.
Azt: az s nemtelen tudást.
De hiába búvik a nemes-telened már,
Hiszen már látja ket.
S támogatja az új nemeseket!

Keletkezett: 2015.11.11.

g.A.B. von Bowsky:

A nemes, ki nem esztelened

(A G-t rz T,
aki is, de
hát-sót látó
tál, s – tos is.
Nem okkult, de
n-agyon nagy M,
kétszer,
és ég.
Így nem csak él -csont-,
hanem él -hús, ,
nemtelen „kék” titkáról
röviden, vel sen.)

. Ki nemes, s
nem esztelened ,
ruhát visel.

De bámulják, így
magáról mindent levesz,
mit rá adott a kis ,
a nem-telen
terem-tet .

Szeme üveges, de nem üreges,
annak bels fókuszát nem látják.

rzi ekként szem testeinek
belül össze ér pontján
gyúló „kék” lángját.

Kilép hát lassan hét réteg b réb l.
Szabadul fagyjától, irhától,
húsától, izmától, majd
szöveget l.

Csontjainak vázát inai,
porcai, ízületei: össze tartják.

Így áll ott meztelenként.
Figyel i el tt.
Azok vakok
a fél-elemt l.
Nem látják, hogy a nemes
mégsem meztelenedett le teljes-én.
Nem is esztelenedett el. Csak
hártyáját kékre festve
azt csontján hagyta.
S még valamit titkolt.
Magában fogta vel jét.
Így tartá meg vele az -
jét, s ideg-rend-szer-eit.

Ekként bámul
ekeként,
üresnek látszó szemgödrib l.

Mint koponya,
S annak csontozata.
Váza.
Akként.

Azokra, kik a titkát
elvtelen, bentr l próbálták,
kísérel-tek (–ték), majd
kívánták, s végül akarták ki(?) lesni.
S hagyja most azon összes
nem-telennek,
hit-etlennek állát leesni.

Aztán légiessé válik.
Átláthatóvá.
Halállossá, majd
álhalállá.
Hogy lássák.
Érezzék.

Nézi ket.
Beléjük lép.
Átmegy rajtuk.
Rajtad, s rajtam is.

A kis hamis.

Majd lassan vissza ölti a

nemtelenlét kapott ruháit.

Szöveget,

izma,

húsát,

ír-há-itt.

Majd HÉT réteg B- rít.

Arra vissza növeszti sz rít.

Eztán emberek alkotta

ruházatot vesz, s közben

könnyeket szárít.

Majd mosolyogva nyugtáz:

Van itt rajta kívül is nemes,

ki nem esztelened ,

s eszüket esz esze ép.

Hát kérdem én,

s magadban válaszolj,

mert kint vagy bent.

Nemesnek lenni

tán egyszer -ée?

Így gondol hát: A nemes,

ki – Gr. ki: MAGYAR r, de -

nem esztelened .

Keletkezett: 2015.11.22.

g.A.B. von Bowsky:

Mese a királyról, kit vaj-ként lehetett k-eni

(Itt az eset, mikor egy történet
megtekeredik, ahogy a kígyó,
ki a fán, szájában egy almával
ekél, s ékként éktelenkedik egy
magát gondolattól fogantatott
hímnél, ki tele van hím-lövell.
Ez történik, ha hátsót – látóval
kezdés ki, ki lóra ül, mi táltos is,
meg nem is az vagy mi sem.)

Hát kezdődjék a nyaka-tekert fára szerelt tört-én-elem óra
története. Nyelvezete repítsen a múltba, jelenbe, s láss vele a jövőbe.

Valamikor, mikor a valami
kor-mikor lehetett tán, volt egy kán,
vagy több kán, esetleg sár-gán vagy
sár– kán y-al.
S akkor még nem volt sem semmi,
sem valami, mi akkor magyar volt,
ahogy tudjuk most a magyar népet,
itt húsz tizenötben mi MAG(Y)IA ének
szöveget smerk, s b l merk.

Jött akkortájt egy király jelölt-kecske,
kinek eldi hun törzs testek voltak,

vagy hun se-nem voltak, de
huszonnégy törzs ek is lehettek tán.

A jelöltecske nézel dött bele a n-agy világba.
Hátsót is látók etették, itatták, jól lakatták balga
elméjét. Legalábbis ezt gondolták,
kik a TAN étkeket elébe, s elméjébe hord-ták
joggal.

Ám a jelöltecske nem kis étekkel kebelezett,
kardjával minél több semmit igyekezett
mag-á-é-(v)-á tenni. Abbú kifolyólag, így
óóó, ááá meg o-kán is minden évnek kilencedik
hónap-gyám is, majd egyre gyakoribban oázis
ott a sok minden a semmiben.

Végül már minden napnak, minden
óráiban azok a semmik el gyűttek
azokból, kikbe a király jelöltecske
kardját oly b szen er ltette, s az csúszott
is, mint a vaj, mibe forró kést merítettek.

Mikor az atya ki se, s igazából is NEM-es édes
anyja ki ugyan is -se: értesül-ének (ekbül)
a jelöltecske tetteir ,
hát nagyon eee meg ééé szörny ködtek ám k.
Hogy az hogyan van, hogy egy ily
jellemtelen gyermek-kecske
királyságuk jogos utódát így, esztelen kardozással

el nem-telenítette, lehetlenítette, meg le is teremtetten.

Aztán ezé hát így az, aki szülé,
no meg aki addig is gondját viselé,
kigondolák a következ t:
akként védik sarjukat,
a vajként kenhet
király jelöltecskét, ki még rádásul
sokadik is a sorban, de semmi kép(p)
nem els , hogy majd a
következ kben a nagy
G-je is a jövendő ben oktatni kezdi.
De jelölt kecske, esze meg lent, mer
Kardjába rángatta ismét, s megint,
Hát csak nem és nem akart okkulni.
S t!

Gyártotta tovább a semmiket kardjával,
hágta esztelen mindet, ki útjába került míg oszt;
eljövé egy gyönyör asszonygya, kinek vagy négyet,
ötöt rakott, döfött oda, hova már a sok száznak, vagy
tán ezernek is egyet, kett t.
Kardját is elfente nagy buzgalmában.
Itt e asszonygyánál, ki szavakat aszonta neki
ízesekeket, szépeket, s ringott is közben eleget.

Ruháit is tette vedlette, szedte vette, tekerte fen-ékét fente,
ezokból n-agyon megégegette a szer - elme tüzével, a
vajként kenhet király jelölt kecskecskéjének elmecskéjét.

Mit a hiú, s döjfös kardoskodó addig figyelmen kívül hagyott,
Hagyhatott, most itt akkor hibát hibára hibázva halmozott.
Nem küls leg, hanem bels leg fájdalmassan, mit át-élt.

A hátsót látók, kik tál-ból sót is ettek, meg
láttak is, tokba, s tegezbe tették a vajként
kenhet szívét, meg elméjét az asszonygyával.
Nem ok nélkül tevék eme tettet a király jelöltecskével.
Az esztelen kardoskodó a tudat alatt (ki?) épített (ki) sebes-en
ekkor (a-e)gy mély tudat alatti fala(ka)t, s bele a halált is betette.
Ott azzal együtt, a hátsót látók ellen ezért bosszút (ki?)-esküdött!!

Tiszta szíve égetni kezdte belül
vajként olvadó, dobogó szer-vét, s testét.
Nagy G-je már nem tudta menteni
tan-ácsa-i-val – vel a múltban esztelenül
kardozó, hadakozó király jelöltecskét.

Attya hát így kereste meg a soron következőt,
az akkori nagy t: a hat-almas, de még
meg nem almásodott Pók Pán Í-t.

Azzal kezdte néki beszéd-Í-t: ne tegye azt,
mit álmos – kás el d-ei. Kímélje az esztelen bal-gát,
a vajként kenhet király jelöltecskét.
Az okulni nem vágyó, össze-vissza ond-ot szűrködő,
semmibe vette kondot, s most tas-líít kapott, tátos
taslit a hátsót látóktól, mert azéék tőhötik.
Kímélje pusztán csak azért, mert a sarjának a kivont kardjából

több lett a magja, mint nagyobb el d-Í-nek:
az etele-közinek. Ami mag-ában is nagy baj.

A pán, ki kopjas is volt, s gondolat-ai hálót
sz ttek unos untalan, itt n-agyon figyelt,
s bizonyoságot akart mindenr l, mit a király
jelöltecske N-agy attya elébe mondott. Bele
a fejinek kútf i-be, mi törzsének éke, ekként
leend szolgáinak, s hun volt, hun nem
királyságnak is ékei voltak:

A törzseik szövetségeinek nagy f -n -k fejei együtt.

Tovább magyarázva, ha valaki meg nem értené:
A hun huszak, s négyek tudat alatti központi királtságának
n-AGYON nagy tanácsa, a kútf k tetejének
kör alakú sátra, jurt-ja meg Á-ja, hol akkor is egyben ültek, ha
épp máshol, másokkal közös-en ültek épp,
vagy nem, de nem csak k, hanem mi és ti is.

Visszatérve hát a nagy Pók – hoz:
Így hát, mivel az uralkodói soron mag-a következett,
végig nézte az utakat, hegyeket, házakat, falvakat.
Védett várakat, k építményeket, er dítményeket.

Saját szemével bizonyosodott meg vala:
Az elébe járuló nem áruló. Igaza nagy.
A vajként kenhet király jelöltecske
úgy döntötte kardjával az uradalmat,

s a környez törzseket, hogy ki soron
következett utol nem érhetne volna soha.
Mersze sem volt hozzá, nemhogy kardja.

Ekként hát úgy határozott ott, vagy nem ott:
a vajként kenhet király jelölt lépjen trónra.
A Pók Pán Í, majd védi annak kardheggyel
hányt titkait oly képp: Színlelt csatában életét feladja.

Ennek ára viszont nagy. A kopjafát ismer ,
ki-kötötte a szabályokat: A király jelöltecskének
kardját el kell rejtenie egyetlen hüvelybe,
mit keresztbe kell keresztül ütnie egyetlen G - rúdon.

Ezért cserébe a Pók Pán Í (vagy Y, ki tudja), ha itt az id
elmagyarázza az etele-közinek, ki N-agy-on nagy kán volt,
s tán hétszer százat is hágott kardjával akko: Azt, hogy veszített.
Egy király jelöltecske felül múlta, s egy hun törzsb l,
miben képviselt egy magyar törzset, ott annyit kardozott,
hadakozott, öklelt, csúszvaszúrt, hátulról döfött,
fejen állva tett szert zsákmányra, vagy épp alulról jött föl,
vagy fölül l le, hogy a balga nem vette észre: nemzetet nemzett.

S az alku megkötöttetett. A Pók Pán Í teste álhalállal
felnégyeltetett. A halált - mely olyan ál volt amilyen-, a vajként
kenhet király jelöltecske b ntetésb l nem is sejthette. Ez sei
akaratóból volt való, s így ez lett lejegyzett esete. A test négyelése
maradt küls nehéz tanulással nem túl fent elméje burka.

A munka csak eztán nehezedett. A vajként kenhet
királyi koronát, s rúdat is kapott. Nagyot. Amolyan hunosat.
Kiket kardjával koncolt, s a koncolás okán azok osztódni is kezdtek, no.
Azokat sei, s velük együtt az ál halált halt Pán Pók Í és megmaradt
törzseik a védelmébe, aztán közösen a többiekkel is írott lajstromba vettek.

Evvel megalkotva az első magyar király annyának könyvét.
Tevék ezt a célból, hogy a mént is rótt s akaratának eleget téve,
az el di a hetek által, azok saját jobb tenyerükből acélból,
acél pengével azzal a céllal véttetett vérrel megrótt serleg tartalma,
mit a tiszták akkor kiittak: ne fertőz djék!
Még azé is, hogy a hun volt hun nem volt huszonnégy törzsek
vére ne tor-zulj-ék, hanem tisztuljék.

A vajként kenhet királykodása alatt a G-rúdat hamar megunta.
Ez okból saját kútfjét látókkal, kik a hátsóját is látták, mélyen
felszántatta, s elméjét nagy bajára bemerítette az okkult tudást
ontó adományba. Onnan a tálban sőt látók az annya könyvét
elrejtették, hogy abban az írtakat feledhessék a nemzet tagjai.
Ezért ezeket a rejt ket a király (s később utódai sem) nem kímélte(ék).
Egy hüvelyben lógó kardja miatt bosszúját azokon kiélte, kik a rúdra tették.
De csak kiket fel lelt. A valót tudókat sosem találta.
Majd nyugodott, s így lett a magyar nép első n-agy királya.
De csak úgy, hogy a MAG(Y)A-R nép hagyta. Csak úgy. Me mé ne?

Aztán mikor tán másfélezer évvel később
az etele-közi kán újjászülettként ismét megjelenhetett volna.
Ha megtehetette volna akkor figyelthetett volna, kutathatott volna,
kérdézhetett volna, ékes két k ékes lángú kardot is ragadhatott volna.

Így a magyar- (al) ázatot is meglelhette tán, vele született jog-el dként
itt is ott is ki írathatta volna, jelenthette volna, ahova neki kellett volna,
vagy nem kellett volna.

El adhatta volna a saját testetlen, de már nem létez- el dinek:

A hun-magyar azonosság tilos! A vér ó-kán!

Megállapíthatta volna, ha akarta volna ezeket még tényként:

A magyar nép a huszonnégy hun törzs f (fej)
szövetség csupán egyetlen ága; de tagja volt.

A magyar nemzet, kit az els magyar nemzett
hazáját meglelte a vajk-én-t kenhet királlyal.

A hátsót is látók ennek napját egybe, nullába,
majd megint nullába és egybe zárták akkor,
mikor ezt a HETEK akarták.

Az a nap s onnan el d-ei-nek tört-én-etel

T K – R - számba mén-tek.

A vajként kenhet király eztán meg sz-ent-esedett,
de mivel hatalmát esztelen kardozással orozta,
jobbját figyelmeztetésként betették egy dobozba.

Ahogy az a múltban való volt, ha volt.

Így tették ezt a magyarok el di is, kik ha kell agyarok,
az utódok okkulására, hogy azok mindenkor lássák.

Ki ezt vitatja, a huszonnégy hun volt hun nem
törzs seinek a haragját vívhatja ki bent.

De az etele-közi e MAGYAR népnek is lenne, ha tehetné újra:

BÜSZKE KIRÁLYA!

Akkor, ha ez a nyakatekert hátsót látóktól is távol álló
tört-én-et akár csak kicsit is igaz volna, s nem mese szülötte.

Mert ha valami úgy kezd dik: hol(hun) volt, hol(hun) nem,
az csak mese lehet, mi jól végz dik. Vagy sehogy, s az is jó.

Keltezett: 2015.11.23.